

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 7. De suscipiente Sacramenta,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

CAPVT VII.

De suscipiente Sacramento.

SUMMARIUM.

- 50 Solus homo presentem vitam agens, capax est sacramentorum: ad quorum validitatem illius intentio est necessaria, & qualis.
- 51 Recta fides requisita in adulto suscipiente sacramenti, ut per illud gratiam consequatur: itemque penitentia, & quae.
- 52 Earumdem conditionum defectus, non obstat quin sacramentum vere suscipiatur, excepto poenitentiae sacramento.

50.

Solus homo dum versatur in hac vita, in qua peregrinatur à Domino, capax est sacramentorum. Ea enim instituta sunt ut medicamenta humane naturae. Postquam autem homo, obita morte, ad gloria aeternaeque vitae terminum peruenit, non est amplius capax talium medicamentorum. Beatus enim tanquam bene valens, non habet opus medico: damnatus autem tanquam male valens, omnino desperatus ea excludit. Iam ad validitatem sacramenti (excepta Eucharistia, quae in esse, non dependet à suscipiente) in eo qui illius capax est, requiritur intentio positiva suscipiendi institutum à Christo sacramentum: etsi necessaria non sit in illo (ut nec in ministrante) rectitudo intentionis qua velit suscipere propter finem in quem à Christo est institutum; sed propter aliquem alium, ut propter lucrum, aut corporalem sanitatem, aut aliud eiusmodi. Quamquam quoad infantes, qui non possunt propriam intentionem habere, sufficit parentum, vel offerentium, vel ministrorum intentio: sicut ad peccatum originale contrahendum sufficit illis voluntas primi parentis Adami. De qua in sequenti libro cap. ultimo.

Itaque ex cap. Maiores, De baptismo §. penult. in adultis, in quibus requiritur propria intentio, propriusve consensus, sacramentum inualidum est ex defectu intentionis illud suscipiendi: ut cum quis omnino inuitus suscipit; aut per vim absolutam suscipere cogitur. Non vero (ex e. dem §. penult.) si tantum metu siue iusto, siue iniusto: & siue leui, siue graui: dummodo vere velit suscipere, neque fingat. Satis autem est, ex communi Theologorum sententia, (prout Suarez refertur in memorato tom. 3. disput. 14. sect. 2. dicto. 1.) ut intentio sit virtualis sicut in ministro: immo & interpretatiua, quam praecesserit positiva actualis in qua fundetur, sufficere potest, ex cit. cap. Maiores §. ultimo. Confirmaturque per illud quod ex cap. Egrotantes, De consecrat. distinct. 4. amentes, vel furiosi, vel morbo oppressi, capaces sint sacramentorum Baptismi, & poenitentiae, quando habuerunt praecedentem voluntatem ea suscipiendi: quod idem de aliis sacramentis pari ratione dici potest. Haec eadem Syluester habet in verbo, Baptismus 4. quaest. 14. quae priora sient per dicenda de baptismo ipso, in memorato cap. ultimo.

51.

Amplius ad consequendam primarium sacramenti effectum, quia est gratia gratum faciens, in suscipiente qui ad annos discretionis peruenit, praerequiruntur ex parte intellectus, ut rectam habeat fidem, sine qua impossibile est placere Deo, ad Hebraeos cap. 11. ex parte voluntatis vero (quod patet ex Concilio Trid. sess. 14. cap. 1.) ut de peccatis commissis habeat veram poenitentiam: qualis est quae excludit omnem mortaliter peccandi voluntatem, tanquam directe repugnātem gratiae gratam facienti, nec eam secum patienti in eodem subiecto. Veruntamen, ut in cap. Omnis qui, De consecrat. dist. 4. sub. finem dicitur, ab hac poenitentia paruuli cum baptizantur immunes sunt: quia nondum possunt uti libero arbitrio. Haec quoque illustrabuntur per dicenda in eodem cap. vlt. ubi etiam, supposito eo, quod ante ostensum est, sacramenta, omnia posse conferre primam gratiam, patebit non esse necessarium, ut talis poenitentia sit vera contritio, hoc est, quae propter Deum ex charitate dilectum, super omnia detestemur peccatum, prout est illius offensa: sed sufficere, ut sit attritio, hoc est, ex Concilio Trid. in sequenti cap. 4. dolor de peccatis commissis, qui excludat voluntatem peccandi, & oriatur ex supernaturali auxilio Dei, vereturque circa obiectum supernaturale fide cognitum: ut est turpitudine peccati, quam omnium maximam esse ostendunt

sacra cloquia: & timor gehennae, aut amissionis aeternae gloriae; talis enim dolor sufficienter tollit ab homine effectum peccati mortalis: ideoque & obicem diuinae gratiae, quam sacramenta ex opere operato conferunt, non ponentibus obicem: ex definitione Concilii Trid. sess. 7. De sacramentis in genere, can. 6.

Nec est quod quis dicat requiri contritionem, propter reuerentiam debitam sacramento: quia satis reuerenter accedit, qui secum adfert dispositionem ad hoc necessariam, ut non impediatur effectus sacramenti. Quod in baptismo, & in sacramento poenitentiae concedatur, concedi etiam potest in aliis sacramentis, cum & ipsa possint conferre primam gratiam. Si enim veram contritionem requirerent in suscipiente, requirerent consequenter & gratiam, quae illam sine sacramento in re suscepto sequitur, iuxta promissum factum Ezechielis 18. Convertimini, & agite poenitentiam ab omnibus iniquitatibus vestris, & non erit vobis in ruinam iniquitas. Neque refert quod baptismus, & poenitentia per se & directe respiciant peccatum tanquam materiam, cetera sacramenta non item: quoniam satis est quod secum adferant gratiam iustificantem, per quam apta sunt illud tollere à suscipiente disposito. Quamquam tamen propter reuerentiam summam quae debetur maiestati Christi in Eucharistia contenti, merito in Concilio Trid. sess. 13. cap. 7. praecipitur, ut nullus qui sit sibi conscius peccati mortalis, quantumcumque sibi contritus videatur, absque sacramentali confessione, ad sacram Eucharistiam accedere debeat.

Ceterum quamuis ille qui sine duobus praedictis dispositionibus (recta fide inquam & poenitentia) sacramentum indigne suscipit, non recipiat, prout dictum est, gratiam sacramenti: vere tamen suscipit sacramentum: unde si illud sit ex imprimentibus characterem, hunc imprimit indelebilem. De qua re Suarez in citata d. disput. 14. sub. finem, rationem adferens, quod in secundum Catholicam Ecclesiam ritum baptizati: sunt aut ordinati in haeresi, non baptizentur denuo, aut ordinentur, si respicientes ad Ecclesiam Catholicam relicta haeresi reuertantur; quod satis ostendunt validum posse esse sacramentum non obstante defectu vere fidei in suscipiente, aut carentia poenitentiae antea descriptae eundem defectum sequente: quandoquidem talis poenitentia cum sit supernaturalis dispositio voluntatis, requirit supernaturale Catholicae fidei lumen: quo proinde deficientem illam abesse necesse est. Neque sequitur si infidelitas, aut aliud peccatum mortale tollat gratiam, quae est praecipuus effectus sacramenti, tollere debere etiam ipsum sacramentum. Nam causa non dependet in esse à suo effectu quo prior est. Neque si peccatum mortale directe repugnat gratiae, sequitur pariter repugnare characteri, obicemque illi deponere in subiecto: quia licet sit effectus eiusdem causae, non sunt tamen eiusdem rationis, sed diuersae, ut satis patet ex antecedentibus. Bene vero idem author ibidem notat, peculiare esse in sacramento poenitentiae, ut quia iam dicta poenitentia, quae in aliis sacramentis tantum est dispositio, in eo pars est essentialis: ipsum nullo modo sine eadem perfici posse.

CAPVT VIII.

De peccatis quibus obnoxij sunt ministrantes, aut suscipientes indigne sacramenta, & eorumdem cooperatores.

SUMMARIUM.

- 53 Indigne sacramenta tractare, peccatum est suo genere mortale: & grauius, inquam si quis ex confusione reme non habens potestatem.
- 54 Quid de eo qui non est certus, an talem potestatem habeat.
- 55 Quatenus soli sacerdotes censentur ministri sacramentorum.
- 56 Mutare materiam, aut formam in administratione sacramenti, aut vii incerta, aut non leuare in diuinum ab ecclesia prescriptum, peccatum est de se mortale.
- 57 Peccatum est suo genere mortale, sacramentum ministrare in statu peccati mortalis.